

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

December 2016

Een dankwoord namens het bestuur

We maken ook veranderingen mee binnen ons eigen bestuur. Mathilde Spaapen wil de stok aan een ander geven. Tijd voor haar om enige rust te nemen, zeker na vele jaren inzet; meer dan 20 jaar bestuurslid van de Stichting.

Lidmaatschap, zo heet dat officieel, maar Mathilde leefde de stichting met de dag. Haar betrokkenheid en inzet met hart en ziel en met gevoel van rechtvaardigheid maakte haar soms meer boos op de onveranderde situatie van dat Palestijnse kind, meer boos en fanatiek soms dan de Palestijnen zelf die ironisch genoeg gewend zijn geraakt aan de vernedering, dagelijkse check-points en aan alles wat de bezetting te bieden heeft. We zullen Mathilde missen na al die jaren samen sparren, vergaderen, bij elkaar komen. We zullen missen haar wijze manier van denken, haar moed om geen kansen te missen en we zullen zeker missen haar uitspraak: "Het voelt niet goed". Op dat moment wist iedereen wel dat als Mathilde dit zei dat een moment van bezinning en herbezinning was, een moment van "check", zijn we op het goede pad? En vaak had ze gelijk!

Mathilde, bedankt. Ook bedankt namens dat Palestijnse kind dat aan je hart ligt. Dat jou niet kent en niet weet hoe hij je kan bedanken. Dat kind van toen je begon, is de volwassene van vandaag. Je vraagt je wellicht af waar hij terecht gekomen is? Heeft hij een succes van zijn leven gemaakt, is hij nog in Palestina, vrij of gevangen tussen de duizenden politieke gevangenen? Het blijft een raadsel. Maar één ding weten we zeker: dat je hebt geprobeerd kansen te vergroten voor deze kwetsbare groep jongeren en kansberekening op het leven zal ik hier niet willen wagen. "Wat je rechter hand doet hoeft de linker niet te weten", en de Arabische uitdrukking in die strekking luidt: "Doe goed en verstop het in de Ocean". Zo ben je Mathilde. Ik weet zeker dat je geen dank en geen medailles hoeft, maar het minste wat we met z'n allen kunnen zeggen is: bedankt!

Nabil Sahhar,
mede namens alle bestuursleden
Stichting Vrede voor Palestina

"Kleine druppels van licht, daar geloof ik in"

Als u vanaf nu een gift overmaakt naar ons - altijd meer dan welkom overigens - zult u geen handgeschreven bedankbriefje meer krijgen van Mathilde Spaapen. Na 20 jaar stopt Mathilde met al haar activiteiten voor de Stichting Vrede voor Palestina. Nou ja, bijna al haar activiteiten. "Het is mooi geweest, ik loop tegen de 70. Ik heb het twintig jaar gedaan. Laat iemand anders het nu maar overnemen." Haar hart ligt nog wel steeds in Palestina, vooral bij de kinderen daar.

Mathilde heeft de Nieuwsbrieven van de afgelopen 20 jaar erbij gepakt. Een dik pak. "Ik heb ze bijna allemaal. Als ik ze zo doorblader, denk ik: wat hebben we veel gedaan én wat hebben we veel verschillende dingen gedaan." De eerste nieuwsbrieven zijn letterlijk gestencilde blaadjes, zonder foto's, boordevol informatie. Geleidelijk komt er meer kleur en meer opmaak.

"Wat we zoal gedaan hebben? We heetten toen nog Palestina-comité. We hielden grote acties. Een flink aantal Deventer kunstenaars gaven bijvoorbeeld gratis een eigen kunstwerk aan onze Stichting. Tijdens een officiële veiling verkochten we de meeste ervan. De opbrengst was voor een nieuwe bus voor de school die we toen steunden. En landelijke clubs als Wilde Ganzen en NCDO verdubbelden regelmatig de opbrengst. We verkochten ook Palestijnse producten, we hadden een hele voorraad ervan in huis. Daar was in die tijd nog aan te komen, ook al moesten we er soms voor naar België. En toen de directeur van de school die we in de beginperiode steunden, opgepakt was, schreven we brieven aan Sharon en riepen we

In Hebron

In Jerusalem

overheersing. In datzelfde Aïda zijn allemaal kleine zaakjes en onderneminkjes. Mensen gaan door, maken er wat van. Je zag ook geen bedelaars, er is onderlinge solidariteit. Ja echt, in die afgelopen twintig jaar, zijn mijn ogen en mijn hart open gegaan voor het Palestijnse volk. Ik weet niet of ik tot zo'n

kracht in staat zou zijn in zo'n zware omstandigheden. Dat heb ik me vaak afgevraagd." Mathilde heeft van twintig jaar inzet voor de kinderen van de Westbank ook geleerd hoe bepalend het is waar je geboren wordt. Dat werkt je hele leven door. "Vreemd eigenlijk dat ik dat voorheen niet zag. Ik had er nooit echt op gelet. Nu zie ik het ook elders."

onze donateurs op dit ook te doen. Ik heb meegedaan aan een demonstratie van Women in Black in Amsterdam. We stuurden vanuit onze stichting ook verschillende vrijwilligers naar de school in Bethlehem."

Niet alleen ging het om veel grotere bedragen in die beginjaren, de tijdgeest was ook anders. Mensen waren veel feller of bij de een of bij de andere kant betrokken. Mathilde ziet het nog zo voor zich: "We stonden met een stand in Rotterdam. Er waren mensen, die letterlijk met een grote boog om onze stand heen liepen. Dat beeld is me altijd bijgebleven." Dat is nu niet meer. In het Midden-Oosten is zoveel gaande, dat de zaak van Israël en Palestina op de achtergrond is geraakt. In Israël zelf hebben de eens zo actieve vredesgroepen de wind bepaald niet mee, ze moeten alle moeite doen om te kunnen blijven bestaan. In Nederland is meer openheid gekomen voor ook de Palestijnse kant van de zaak en is meer kritiek mogelijk op het beleid van Israël, maar of het Nederlandse beleid in deze veel veranderd is? Mathilde gelooft er niets van. "De bezetting, de kolonisatie, het onrecht, het is alleen maar erger geworden."

Mathilde is via de Onderste Steen betrokken geraakt bij de Stichting. De Onderste Steen, dat was een basisgemeente in Deventer, die haar bijeenkomsten en vieringen had in het souterrain van Janneke en Dick Harmsen. Door de ervaringen van Egbert Harmsen, de zoon van Janneke en Dick, in Israël en Palestina kwam de zaak aan het rollen en ontstond het Palestina-comité. Na enkele jaren werd Mathilde gevraagd of ze penningmeester wilde worden. Mathilde, toen nog voornamelijk bezig met muziek "Ik moest nog wel opzoeken waar Palestina lag, maar penningmeester zijn, dat leek me niet zo moeilijk. Dus heb ik ja gezegd."

Ze raakte gaandeweg steeds meer bij de Stichting betrokken, maakte hoogte- en dieptepunten mee. "Wat me stimuleerde? Het onrecht natuurlijk, wat ik nu veel directer en van binnenuit meemaakte. Maar ook en vooral mijn bezoeken aan Israël en Palestina. Ik weet nog dat ik door de poort stapte van de oude stad van Jeruzalem naar de Arabische wijk, ik zag de drukte, ik rook de geuren, alsof ik thuiskwam. Ik dacht, ik voelde: hier hoor ik. Later herhaalde zich dat steeds. En dan de vriendelijkheid van de mensen, hun gastvrijheid. Een wildvreemde vrouw in Jeruzalem nodigde ons uit bij haar binnen te komen, een moeder met kinderen in het vluchtelingenkamp Aïda maakte van niks een maaltijd voor ons. Je voelt de geestkracht van de mensen daar. Ze laten zich niet kapotmaken door de

Het ledenbestand van de Stichting Vrede voor Palestina is in de afgelopen 20 jaar kleiner geworden en de donateurs ouder, al komt er af en toe nog wel iemand bij. De situatie in Palestina is niet veranderd, de bezetting is alleen maar schrijnender geworden en krijgt minder aandacht. De Stichting zelf slaat minder op de grote trom dan voorheen en steunt nu een kleinschalig ander project, de Al Mostaqbalschool (letterlijk: School van de Toekomst. Wel een project dat haar naam waarmaakt. Zie hiervoor elders in deze Nieuwsbrief het relaas van de directrice van de school Amal over een van de leerlingen. LW). Mathilde: "Er zijn daar mooie dingen gebeurd. Zoals het project van Rian Evers met toneel, dans en muziek. En het kunstlokaal dat we geopend hebben in Al Tala'e, ik heb ervan genoten. En dat wij hier de laatste jaren met al die organisaties in Deventer, zo verschillend als ze zijn, samenwerken voor het Festival De Oriënt, schitterend. Ik geloof in de kracht van creativiteit. Dat is echt mijn invalshoek, politiek is niets voor mij. Creativiteit werkt door, het zijn kleine druppels, maar ze scheppen verbondenheid, ook onder de kinderen daar. De situatie in Palestina is schrijnender geworden, onvoorstelbaar dat dat allemaal zo door kan gaan. Ik heb echt moeten leren om me niet té boos te maken. Boosheid is verspilde energie, heilige verontwaardiging lost niets op. Er is veel donker, maar toch gaan we door. Ik geloof in die kleine goede daden, die kleine druppels van licht, al merken we zelf niet dat ze effect hebben. We ondersteunen kwetsbare kinderen op het gebied van creativiteit, dat werkt door. Als we daarmee stoppen is er alleen maar het geweld. Al betekenen we maar één keer iets voor een kind daar, dan is het de moeite waard, daar geloof ik in."

Interview door
Lien Willems
Bestuurslid

